

P. 458 a

44/62400

A

Z

1728

DISPVATIO

DE IVDICIIS EORVMQVE PERSONIS ET PARTIBVS

QVAM

D. O. M. A. S.

Ex autoritate Illustris & Magnifici viri

Dn. ANTONII PROSPERI

Patricii Spediensis, natione Genuensis

Almæ Vniuersitatis DD. Iuristarum in celeberrimo

Patavino Gymnasio V. Rectoris

Pro Doctoratus in vtroq; Iure titulis cōsequēdis

discutiendam exhibet

IOHANNES BAPTISTA REIMAN LEOBERGENSIS
SILESIVS GERMANVS.

Ad diem 10 Octobris. Anno Christi. 1595.

PATAVII,

Apud Laurentium Pasquatium.

2mo
Illustriss. Celsissimoq; Principi ac Domino
Domino

IOACHIMO FRIDERICO

Duci Silesia

In Liegnicz & Brieg

Diocoeseos Lubenensis Hypothecario &c.

Domino suo clementissimo

Hanc disputationem

Obseruatiæ summæ, gratitudinis debite ergò

Cum summissè tum meritò

Dicabat, consecrabat

Mündt +

Iohannes Baptista Reiman Sil.

Illustrissima eius Celsitudini

Perpetuò addictissimus.

380/44/624 00/11

De Iudiciis, eorumque personis & partibus.

I.

Ubi omnis vitæ civilis societas
ex duplici hominum genere,
bono nimirum & malo, con-
stet ; nemo opinor inficiâs
ibit, quin ad utrumq; hoc
hominum genus tuendum
frœnandumq; in primis Iure
Iusticiæ sit opus .

II.

Iustitia namq; si vigeat, regna etiam quævis vigere necesse est:
si corruât, & ipsa uno labefactata motu corruere est conse-
quens: aded ut & scitè & verè, D. Augustinus scriptum re-
liquerit : remota Iustitiâ regna nihil esse aliud nisi magna
latrocinia.

III.

Tunc autem imprimis viget floretq; Iusticia, quando in unum
quoddam corpus homines redacti, finem vitæ beatissimum
honestè vivendo, neminem lædendo ac suum cuiq; tribuen-
do assequi student.

IV.

A 2 Omitto

Omitto hęc priora illa: posterius hoc vt benè fiat, leges earum demq; actiones requiruntur: quæ cum in Iudiciis vt plurimum expediuntur, de his potissimùm in præsentī dispiciamus.

V.

Iudicium definitio legitimam rei controversæ inter litigantes apud Iudicem tractationem, iccirco potissimùm in medio cõstitutam, ut lites magistratus autoritate sopirentur, & quisq; præsidium Iuris sui haberet publicum.

VI.

Eius commodissima divisio duplex dari potest; à fine nimirùm & à forma: à fine quidem quod Iudicium aliud dicatur civile, aliud criminale.

VII.

Civile illud est, in quo pœna parti læsæ, quæ agit, applicatur: criminale verò in quo pœna vel corpori delinquentis infligitur, vel si ea sit pecuniaria fisco adicitur.

VIII.

A forma Iudicium aliud est ordinarium: in quo scilicet, ordo seu modus rem controversam tractandi observatur solennis atq; usitatus: aliud verò extraordinarium; in quo ordo ille seu modus solennis non observatur; sed quomocunq; sine ullo Iudiciorum strepitu & figura de plano proceditur.

IX.

De plano tunc proceditur, quando cæteris Iuris solennibus quiescentibus, citationes, Iuramentum calumniæ, probationes necessariae, defensionesq; legitimæ admittuntur: ex quo tamen Iudicio sententiã definitivam surgere rectè Interpp. concludunt.

X.

Porrò ad quodvis Iudicium constituendum tres requiruntur personæ; Iudex, actor, & reus. Iudex, ab eo quod Ius dicat, h. e. rem in controversiam deductam Iure definiat, ita appellatus, est persona quæ Iudicio præest, inter litigantes medium agens.

XI.

Hic

5

Hic vel ordinarius est, vel extraordinarius. Ordinarium eum
voco, qui Iure magistratus, quem gerit, secundum Iurisdic-
tionis suæ modum Iudicat vel de Iure vel de facto in Iu-
dicium deducto.

XII.

Extraordinarius is dicitur, qui Iudicandi potestatem nactus est
ex voluntate hominis, eiusq; personæ vel publicæ, vel priva-
tæ: publicæ quidem si à magistratu delegetur: tùm verò pro-
prii nihil habet, neq; officii sui partes alteri delegare potest;
quod tamen delegato principis concessum esse reperio.

XIII.

Ex voluntate personæ privatæ sunt arbitri, quorum duo gene-
ra Ictus Proculus recenset: unum eiusmodi, ut sive æquū
sit sive iniquum parere debeamus, quod observatur cum ex
promisso ad arbitrum itum est: alterum eiusmodi, ut ad bo-
ni viri arbitrium redigi debeat, etiamsi nominatim persona
sit comprehensa cuius arbitrato fiat.

XIV.

Planè ab arbitri sententia regulariter appellari non potest, nisi
laudum vel sententia arbitri enormissimam contineat laesio-
nem, vel manifestam & evidentem iniquitatem: quippe eo
casu appellationem concessam esse in aperto est.

XV.

Quid si plures fuerint arbitri, diversasq; sententias protule-
rint? an quæ decreverint contemnenda erunt? Minimè, sed
ei sententiæ standum, in quam maior pars consenserit, mo-
do in unam etiam summam consenserit.

XVI.

Idem quoq; in eo dicendum, si pœna compromisso adiecta nõ
sit. Nam & hoc in casu appellationem non admittendam
esse æquius est & verius.

XVII.

Contrà sciendum, ab arbitratoris seu amicabilis litium compo-
sitoris sententia intra tricennium reductionem concedi, pro-
qua tamen non nisi Iudex ordinarius, eius, qui reductionem

petit,

petit, adeundus est.

XVIII.

An autem ab hoc reductionis Iudice (sive is confirmet sive infirmet arbitratoris sententiam) appellare liceat, gravis & anceps est quæstio: sententia affirmativa multorum calculis approbata hactenus obtinuit quam & ego ut veriores sequor.

XIX.

Compromittere possunt omnes, qui non prohibentur: prohibentur verò ob dementiam furiosi, ob ætatis infirmitatem impuberes, ob statum servi, deniq; ob sexum fœminæ, si nō proprio sed alieno nomine compromittere velint.

XX.

Et quidem compromitti potest in quoscunq; arbitrari nō prohibitos: adeò ut & in dignitate constitutus, & filiusfam, in re patris arbitri officio fungi possit.

XXI.

Quinimò parvi refert, ingenuus quis an libertinus, integræ famæ an ignominiosus sit arbiter: dummodo non pupillus sit, nec furiosus, nec mutus, nec surdus, nec servus, nec excommunicatus: horum enim omnium nullum esse arbitrium plenum est.

XXII.

Revertor à Iudice extraordinario ad ordinarium: is à prætorè olim causis cognoscendis præficiébatur; siquidem prætor causas ipse non cognoscebat, sed ijs cognoscendis Iudices dabat, quod ex verbis prætoris solennibus, DO, DICO, ADDICO, apparet.

XXIII.

Hodiè magistratus ipsi Iudices sunt, non tamen indistinctè omnes: siquidem surdos, mutos, perpetuò furiosos, & impuberes, natura; dignitate mōtos, lex; mulieres & servos, publici huius muneris dignitas removere iubet.

XXIV.

Cæco etiam hæc iudicandi potestas committi non potest: cu-

ius tamen filiumfam. in causa patris privata rectè participem
feri posse existimo.

XXV.

Amplius nec XVIII. annis minori, nec iuris imperito Iudicis
officio fungilicet: cum uterq; manifestissimis Imp. Iusti-
niani constitutionibus repellatur.

XXVI.

Si qua ergo enumeratarum personarum iudicio præfigatur op-
ponenda ei erit inhabilitatis exceptio. Quid si omnium sen-
tentia pro habili reputetur; num, quæ interea acta sunt, in-
firmabuntur? certè ut subsistant & valeant æquitas legumq;
tenor svadet.

XXVII.

Deindè incompetentiæ etiam exceptio quandoq; Iudici oppo-
nitur: si nimirum reus ad forum non competens trahatur:
non tamen exceptioni huic, nisi ante litem contestatam lo-
cus est; quippe lite contestata Iudicem competentem
feri dubium non est.

XXVIII.

Præterea recusationis quoq; exceptio iudicibus obiici solet;
dum nimirum ex non frivola sed legitima probabiliq; caus-
sa, litigantes Iudicem suspicionis arguunt: quæ quidem su-
spicio Iure & Canonico & Civili libello porrecto ex pri-
mi debet.

XXIX.

Ex multis autem causis Iudex suspicionis argui potest: puta si
causam habeat consimilem cum ea de qua ipsi iudicandum
est: si alicui litigantium sit inimicus, si affinis, si familiaris, si
iuris imperitus, & eiusmodi alijs quas longè lateq; Dd. tra-
ctant.

XXX.

Illud benè ac singulariter observandum: quod omnes illæ caus-
sæ quæ testem tanquam suspectum a iudicio repellunt, mul-
tò magis Iudicem ipsum repellant: quinimo minor in Iudice
sufficit opinio, quàm in teste; cum faciliore labore alius Iu-
dex

de qua testis inveniri queat.

XXXI.

Cessantibus omnibus inhabilitatis incompetentiæ & suspitionis causis permittitur Iudici secundum iurisdictionis suæ modum de causis omnibus cognoscere, ita ut legibus constitutionibus ac moribus est provisum.

XXXII.

Omnino autem curare debet, ut, quantum possibile est sit, certæ pecuniæ vel rei sententiam ferat, etiamsi de incertâ quantitate apud eum agatur.

XXXIII.

Insuper & hoc eius diligentia incumbit, ut causas civiles intra triennium, criminales intra biennium à litis contestatione decidat, quæ tempora propter favorem publicum, ut eò citius lites finiantur, minui quidem possunt, non verò prorogari.

XXXIV.

Denique si in uno eodemque Iudicio plures quæstiones versentur; operam dabit Iudex, ut prius criminales, quàm civiles; possessionis, quàm proprietatis; status, quàm hereditatis, decidat.

XXXV.

ACTOR. (altera persona Iudicium constituens) est qui prior ad iudicium contra reum provocat, & ab initio volens est semper, invitus nunquam: siquidem invitus agere vel accusare nemo cogitur: à lite tamen cepta impunè ipsi desistere non licet, nisi reo consentiente.

XXXVI.

In tribus istis Iudiciis familiae herciscundæ, communi dividuæ & finium regundorum quæritur quis actor intelligatur, quia par causa omnium videtur: magis placuit eum videri, qui prior ad iudicium provocaverit: sed si ambo provocaverint, sorte res discernetur.

XXXVII.

Reus a re, hoc est, causa seu controversia quæ ab actore ipsi movetur, sic dictus est, qui actionem ab actore intentatam propulsat; & hunc in omni Iudicio esse oportere, certi indu-

bitatiq;

bitatiq; iuris est.

XXXVIII.

Iraq; & in inuitum quandoq; iudicium datur: estq; reus quoad causæ merita eorundemq; probationes, favorabilior; quoad processum iudicarium ordinandum, deterior, ne videlicet in illius sit potestate, Iudicii magistratusq; autoritatem deludere.

XXXIX

Illud benè prouisum est, imperialibusq; constitutionibus corroboratum, ut non reus actoris, sed actor rei forum sequi teneatur; quod fortiri quis potest, ratione vel contractus, vel domicili, vel delicti, vel deniq; rei petitiæ: quibus non iniuste ius Canonicum & causæ qualitatem addidit, quæ facit, vt clericus coram Iudice non laico, scholasticus coram magistratu Academiae conueniatur: etiamsi de alio Iudice ad eundo inter se consenserint.

XL.

Et hætenus de tribus illis personis principalibus, quæ Iudiciū constituunt: quibus sæpè numero & aliæ personæ minus principales accedunt, idq; commodius explicandi Iudiciū & tractandæ controuersiæ causa.

XLI.

Et quidem Iudici consultandi causa accedunt Assessores, qui sunt Iurisconsulti, in Iudicio negocii cognoscendi rectèq; iudicandi causa assidentes.

XLII.

Eorum omne officium in his ferè causis constare Paulus scribit: in cognitionibus, postulationibus, libellis, edictis, decretis, epistolis.

XLIII.

Plane suo nomine nihil agunt, ad eò vt ne libellis quidem subscribere possint: consilium tantū iudicanti suggerunt, (vnde & consiliarii appellantur) quod si prauum iniquumve fuerit, consultori erit pessimum: non enim ob dolum tantum, sed ob imperitiam etiam suam assessores tenentur.

XLIV.

Amplius ut rectè beneq; iudicium instruat, accedunt etiam

B *iudici*

iudici, tabelliones, seu scribæ, his quæ in iudicio proponuntur scribendis dirigendisve præfecti, quos communiter hodiè notarios appellamus.

XLV.

Præter hos viatores quoq; in iudicio adsunt, qui sunt, iudiciorum nuncii, iccirco ad hoc officium electi, ut quæ in iudicio fieri debeant, ex Iudicis mandato litigantibus & aliis denunciant.

XLVI.

Cæterum non tantum Iudici, sed & litigantibus personæ quædam intermediæ accedere solent, quod cum faciunt, faciunt aut interveniendi, aut patrociniandi causa.

XLVII.

Interveniendi causa qui accedunt, illi ab initio quidem ipsi controversiam in iudicium non deduxerunt: sed cum deducta iam est, se interponunt; eò quod sua inter sit maximè, controversiam illam tractari vel non tractari.

XLVIII.

Solent autem vel sponte sua interuenire, puta si non uocati eò pareant, alterutriq; litigantium accedant: vel inviti, ut potè cum ad alterutrius litigantis petitionem a Iudice uocentur.

XLIX.

Patrociniandi causa litigantibus accedunt advocati, qui sunt patroni causarum, litigantes consiliis suis Iuvando, meritaq; controversiæ pandendo.

L.

His priuilegia concessa sunt amplissima. Cum enim duplicem finem propositum habeant: cum ut hominum saluti provideant; tum verò ut privatorum causas tueantur & vitæ subsidia necessaria comparent; rectè Imp. optimi constituerunt, ut æquipararentur nobilibus, & militibus, & ut eorum allegationes perindè haberentur ac si ab ipsis dominis litiû proferrentur.

LI.

Insuper & hoc iidem constituerunt: ut ab omnibus officiis vilioribus essent immunes; ut post officii resignationem frue-

rentur

C I I N

rentur palma dignitatis clarissimatus; ut filii eorum in locum demortuorum advocatorum sufficiens extraneis grati præferrentur; ut filiisfam. ea omnia quæ advocacione acquirere sibi haberent tanquam castrense peculium, & si qua sunt his similia partim ab Imperatoribus tradita.

LII.

Sanè si patronus quispiam has advocacionis partes ad turpe cõpendium stipemq; deformem arripuisse; vel officium suum segnius negligentiusq; tractasse fuerit convictus, statutum est ut ordine moveatur, & clientibus ad restitutionem salarii teneatur: quinimò placuit ut si unius partis advocatus rationibus illius instructus ad alteram transeat, prævaricationis & falsi criminis reus sit.

LIII.

Adde, quod optimè optimus Imp. Iustinianus sanxit; ut nemo audeat in uno eodemq; tempore tam advocacione uti, quàm assessoris cuiuscunq; magistratus curam arripere: cum satis abundèq; sufficiat, vel per advocacionem causis perfectissimè patrocinari, vel assessoris officio fungi ne cum ad utrûq; quis festinat, neutrum benè peragat.

LIV.

De salariis advocatorum sciendum, recte ea advocatis constitui; quæ illis non tantum debentur cum vincunt; verum etiam cum vincuntur & causa cadunt: imò patronorum si sci privilegium est, ut si ante anni finem natura satisfaciant, ad heredes totius anni salaria transmittant.

LV.

Deniq; cum infamibus omnes dignitatis portæ oclusæ sint, rectè eisdem a nobili hoc & publico advocacionum munere arcentur, in tantum; ut nec volente ac consentiente parte adversa admitti possint.

LVI.

Præter advocatos patrocinando etiam litigantibus accedunt procuratores, quos propriè vocamus patronos litem ex mandato domini prosequentes.

LVII.

Eorum omne officium olim quidem vile fuit : aded ut de iure civili etiam infamis procurator esse posset : moribus tamen nostris hoc antiquatum, & procuratorum officium aduocatorum muneri adæquatum est.

LVIII.

Vtriq; verò & aduocati & procuratores actorum sunt & reorum, modò caveatur, ut qui reo patrocinium suum addixit, actori ne accommodet, & vice versa.

LIX.

A personis Iudicii tam principalibus quam minus principalibus, veniamus ad eiusdem partes: quarum tres præcipuas Dd. agnoscunt & statuunt ; litis videlicet contestationem, probationem & sententiam.

LX.

Præcipuas inquam, quia reliqua quæ in Iudiciis versantur dicunt esse aut antecedentia ut citationes, aut consequentia, ut executiones.

LXI.

De litis contestatione vulgatum hoc est omnibusq; Dd. apud primè familiare axioma: omne Iudicium à litis contestatione incipere: quod aded verum est ut nec Iudicis autoritate nec partium consensu ea omitti possit: sed omissa processum vitiet, sententiamq; latam ipso iure nullam reddat.

LXII.

Definitur litis contestatio controversiæ principalis ex utroq; parte apud Iudicem testato facta narratio.

LXIII.

Ea ab utroq; & actore & reo facienda est, ita ut actor eam afirmando reus negando faciat.

LXIV.

Illud tantæ necessitatis non est, ut actor tam solenniter litem contestetur quam reus : siquidem ab hoc aded necessario illa litis contestatio requiritur ut si tergiverferur, & actor litem contestationem urgeat, Iudex sæpenumerò litem pro cõ

testata

testata acceptet: quod perindè est atq; si reus ipse litem cõ-
testatus esset.

LXV.

Plurima operatur litis contestatio: Iudicium namq; fundat; a-
ctiones natura sua temporales perpetuat; adversarium, quan-
tum ad fructus attinet, in mala fide constituit; actoris con-
ditionem non deteriorem sed meliorem reddit; deniq; om-
nia quæ post illam emergunt ad Iudicis officium devolvit.

LXVI.

Alteram iudiciorum partem dixi Dd. statuere probationem:
quam finiunt actum solennem quo quis instrumentis aut te-
stibus aut argumentis idoneis iudici fidem faciat.

LXVII.

Per instrumenta non intelligo instrumenta illa privata, inter ho-
mines autoritate, privata confecta (cuiusmodi sunt inventa-
ria privata, rationes, apochæ, antapochæ &c.) quæ sola ad fi-
dem faciendam non sufficiunt: sed illa publica autoritate
uel magistratus vel tabellionis munita, fidem rei, quæ in il-
lis continetur, facientia.

LXVIII.

Quorum summa solennitas est, ut iis nominis divini præfigatur
inuocatio, assignetur deindè nomen annus & indictio prin-
cipis regnantis; itemq. annus mensis dies hora & locus con-
tractus: tandemq. ut hæc omnia subscriptione & sigillo no-
tarii confirmentur, necessum est.

LXIX.

Eorum finis duplex est; actus nimirum solennitas & cautionis
probatio: undè non immeritò à Dd. affirmatum est, duas ex
instrumentis fluere præsumptiones; unam veritatis alteram
solennitatis: quæ tanti sunt ponderis, ut plenam perfectâq;
Iudici fidem faciant, & instrumento perindè credatur atq;
duobus vel tribus testibus.

LXX.

Testes voco personas de iure habiles, prævioq; iuramento exa-
minatas ad rei alicuius dubiæ fidem faciendam.

Testari

LXXI.

Testari autem possunt omnes si non vel naturà quò minus id facere possint, impediuntur, vel lege quò minus id facere debeant, prohibeantur.

LXXII.

Naturà impediuntur, furiosi, impuberes, & similes qui intellectum non habent aut vitio aliquo corporis laborant, quales sunt cæci & surdi qui factum de quò agitur vel videre, vel audire non potuerunt.

LXXIII.

Lege impediuntur infames omnesq; alii quos ius intestabiles esse iussit; sic nec pater filium, nec uxor maritum, nec frater fratrem, nec seruus dominum, nec libertus patronum testimonio suo iurare potest.

LXXIV.

Reliqui qui non vel impediuntur, vel prohibentur, coram Iudice & notario, remotis partibus, iurati, viva voce, de facto illo, quo de interrogantur, ex certis scientiæ suæ causis, non alieno auditu, deponent.

LXXV.

Porro omnes probandi partes non solum actori neque solum reo sed utriusque & actori & reo sive excipiendo sive agendo aliquid intendant competunt: quod si uterque æquales probationes habeat in dubio Iudex ad absolvendum liberandumque reum proclivior erit.

LXXVI.

Probari debent facta; & quidem facta non indistinctè omnia; sed quæ ad caput controversiæ causæque decisionem spectant; quæque probari possunt aut directò aut saltem per leuem aliquam præsumptionem: reliquorum probationes Iudex admittere non debet: ne malitiosè & in partis adversæ præiudicium negocii disceptatio proteletur.

LXXVII.

Vt post litem demum contestatam probationes fierent summa ratione summaque æquitate introductum est: siquidem

lite

lite nondum contestata incertum est negaturus an confes-
surus sit reus quod intenditur.

LXXVIII.

Effectus earum maximus est, quod secundum easdem (modo
sufficientes sint & ueræ) Iudex pronunciare debeat nisi li-
tem suam facere, & in id quod litigatoris interest condem-
nari velit.

LXXIX.

Atq; hinc puto desumi posse decisionem gravissimæ illius ve-
hementerq; inter maximi nominis Dd. agitæ questionis:
an in Iudicando Iudex acta & probata an vero conscientiam
sequi debeat: si ad modo dicta attendamus dicendum om-
nino erit Iudicem secundum acta & probata Iudicare de-
bere: quæ sententia utroq; Iure & Canonico & Ciuili est
fulta.

LXXX.

Tertiam & ultimam Iudiciorum partem Dd. statuunt senten-
tiam; quam dicunt esse rei controversæ in iudicio ritè fa-
ctam decisionem, continentem rei conventi vel condemna-
tionem vel absolutionem.

LXXXI.

Eaq; est vel interlocutoria; quam Iudex, interim dum in pen-
denti adhuc est principale negotium, de incidenti aliquo
fert articulo: vel definitiva, quæ ipsam causam principalem
definit ac determinat.

LXXXII.

De banni imperialis sententia quesitum memini, unum defini-
tiva sit an verò interlocutoria? Distingvo cum doctissimo
Gailio inter bannum quod ob delictum fractæ pacis; & in-
ter bannum quod ob contumaciam irrogatur: atq; cum eo-
dem ex banno delicti sententiam definitiuam, ex banno cō-
tumaciæ, interlocutoriam exurgere defendam.

LXXXIII.

Caterum sententia nullius est momenti: nisi à Iudice compe-
tente & vel iurisdictionem, vel saltem notionem aliquam ha-
bente, litigatoribus præsentibus, scripta, pro tribunali, in lo-
co consveto feratur.

Quid

Quid si plures sint Iudices? omnes ne pronuntiabunt? omnino si modo omnes adsint: nec refert si ex pluribus unus à reliquorum sententia discrepet; eo enim casu reliquorum sententiæ standum est,

Illud benè ab antiquis provisum: quod magistratibus vespertinis temporibus in publicum esse inconueniens duxerint: unde rectè Interpp. sententiam nocturnam latam valere negant; etiamsi iudicantis iurisdicctio tempore esset peritura.

Effectus sententiæ in eo est ut post x. dierum spacium transeat in rem iudicatam: nec possit ob nova instrumenta reperita aliasve probationes retractari sed ius inter litigantes faciat.

Interim tamen indubitati iuris manet, nemini auctoritate privata Iudicati bona distrahere licere; cum qui distraxisse fuerit convictus, non tantum furti actione, sed vi etiam bonorum raptorum teneatur.

Atq; hæc etiam parcissimè de tertia iudiciorum parte dicta sufficiant: quibus coronidis loco addo quæstionem non tam iucundam quàm utilem: an, si iudex cõtra communem Dd. opinionem pronunciet, litem suam faciat? qua in quæstione determinanda sequor Plinium qui non numerandas sed ponderandas sententias esse uoluit; itemq; Iustinianum nostrum; qui non ex multitudine autorum quod melius & æquius est Iudicare iubet; cum possit unius forsan & deterioris sententia multos & maiores aliqua in parte superare,

P A T A V I I,

Apud Laurentium Pasquatium.

M. D. XCV.

SVPERIORVM PERMISSV.

nni-
is a
rum

rti-
un-
nt;

nn-
oer
fa-

ri-
rit
m

uf
m
d.
ne
on
o-
g-
o-

380/44/62400(1)

x13<4462400100010

